

Hra na pavoučka

Zuzana S.

TRITON
Praha / Kroměříž

Zuzana S.

HRA NA PAVOUČKA

Hra na pavoučka

Zuzana S.

Zuzana S.
HRA NA PAVOUČKA

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Zuzana S., 2014
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014
Cover © Renata Brtnická, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-812-2

Redakční poznámka

V zájmu autenticity převážně zachováváme hovorový styl vyprávění. Posudky psychologů, zprávy z lékařských vyšetření, záznamy ze soudních jednání, výpovědi svědků, citace z dopisů, SMS zpráv, policejních protokolů a podobně přinášíme v původním znění a jen s minimálními jazykovými úpravami nutnými pro srozumitelnost a pochopení.

OBSAH

Předmluva	11
Slovo psycholožky Mgr. Kateřiny Krtičkové, psychoterapeutky Zuzany S.	14
ČÁST PRVNÍ: BEZMOC V HUSTÉ SÍTI	17
Kapitola první	19
Kapitola druhá	33
Kapitola třetí	41
Kapitola čtvrtá	44
Kapitola pátá	54
Kapitola šestá	62
Kapitola sedmá	66
ČÁST DRUHÁ: PAVOUK A MOTÝLEK	83
Kapitola první	85
Kapitola druhá	92
Kapitola třetí	99
Kapitola čtvrtá	105
Kapitola pátá	122
Kapitola šestá	135
ČÁST TŘETÍ: ŽIVOT S RICHARDEM	143
Kapitola první	145
Kapitola druhá	150
Kapitola třetí	153
Kapitola čtvrtá	160
Kapitola pátá	164
Kapitola šestá	168
Kapitola sedmá	173
Kapitola osmá	176
Kapitola devátá	186

Kapitola desátá	192
Kapitola jedenáctá	198
Kapitola dvanáctá	206
Kapitola třináctá	212
ČÁST ČTVRTÁ: ROZPLÉTÁNÍ PAVUČINY	223
Kapitola první	224
Kapitola druhá	232
Kapitola třetí	237
Kapitola čtvrtá	241
Kapitola pátá	245
Kapitola šestá	250
Kapitola sedmá	253
Kapitola osmá	260
Kapitola devátá	263
Kapitola desátá	267
Epilog	281
Slovo psycholožky Mgr. Kateřiny Krtičkové, psychoterapeutky Zuzany S.	308
Závěrem	314
Poznámky k textu Z. S.	318
Doslov	330
Poděkování	334

PŘEDMLUVA

Už tenkrát jsem měla divný pocit. Připadala jsem si jako kus hadru, který někdo použije, opotřebuje a zahodí. Jako hnusný, špinavý, roztrhaný hadr! A nemohla jsem s tím vůbec nic dělat.

Člověk, kterému jsem říkala táto, i když nebyl vlastní, mi ze dne na den změnil život. Člověk, který se měl o mě starat, vychovávat mě, mít mě rád, alespoň chvíli si se mnou občas hrát, chránit mě a být mi oporou... Otčím mi zkazil život! Připravil mě o skoro celé dětství, které mělo být přece hezké... Jenže pro mě bylo utrpením. Děsivé je, že jsem si myslela, že je to normální, že to dělají všichni tatínkové svým dětem. Tak mi to neustále říkal. Tak proč o tom mluvit? Svou bolest jsem dusila v sobě a dělala, co po mně chtěl. Alespoň zhruba do čtyř let bylo mé dětství docela pěkné. Pak začala *hra na pavoučka*. Hodně jsem plakala, ale statečně „držela“... Trvalo to mnoho let a bylo to čím dál horší, hnusnější... Neuměla jsem se bránit a ani jsem nesměla. A matka? V té nejtěžší situaci se otočila zády.

Tisíckrát jsem uvnitř sebe křičela, že už tu nechci být, ale navenek jsem musela dělat, jako že je všechno v pohodě. Chtěla jsem se vyplakat, moc to bolelo. Ale nemohla jsem. Musela jsem předstírat, jak jsem šťastná, i když mi to rvalo duši. Někdy mi to šlo docela dobře, jindy zase hůř. Ublížovala jsem alespoň tělu, když už jsem nemohla zardousit tu nesnesitelnou bolest v srdci. Jako byste si chtěli ublížit zvenčí, abyste zabili to, co je uvnitř.

Ráda bych byla jako ostatní, ale nejde to. Stokrát jsem od svých blízkých slyšela, že jsem blázen, jako by „blázen“ znamenalo být zhroucený nebo skrývat ošklivé tajemství. Mám dny, kdy bych se nejraději zahrabala na dno oceánu a nevystrčila z něj ani prstíček. Kolikrát pochybuji a nevěřím svému rozumu. Proto taky možná často hledám únik z reality do snu, protože ve snu není nic doopravdy a můžu si to přetvořit, jak chci, ulehčit si to. Ale

pak se musím vrátit do reality, probudím se a sen není, rozplyne se. Jsem bláznivá? Myslím – i když o sobě někdy dost pochybuji –, že sám život je bláznivý!

Někdy si říkám, že to tak osud asi chtěl, abych si tím vším prošla, a možná ani netuším, čím si ještě budu muset projít. Abych poznala životy jiných lidí, dětí. Abych zjistila na vlastní kůži, jaké to je, ocitnout se na dětské i dospělé psychiatrii, v azylovém domě, jaké je soužití s deviantem a jak na člověka dopadne sebevražda manžela, která se odehraje téměř před jeho očima – zkrátka co znamená být na samém dně...

Dost mě to všechno ještě bolí, ale nebýt toho, čím jsem prošla, nepoznala bych, jak moc je dušička každého dítěte i dospělého zranitelná. Žádné knížky nebo studium nemohou člověka zasvětit do života tolik jako zkušenost. Díky zkušenosti víme, jak se může cítit ten druhý nebo jak to chodí v různých situacích a prostředích. Zkušenost někdy hodně bolí, ale je přínosem jak pro člověka samotného, tak pro další lidi, kteří se z ní mohou poučit.

Hodně se o mně mluvilo, a dokonce i psalo. Vše bylo zkreslené, nepravdivé, obrácené naruby... Jak ta nespravedlnost bolela a stále bolí... Avšak pokud máte někoho, kdo při vás stojí, věří vám, chce vám pomoci a v té nejtěžší situaci se neobráčí zády, pak je úplně jedno, co si myslí ostatní. Jestli někoho takového máte, važte si toho, protože je to milé a nenahraditelné. Jakmile to nemáte nebo ztratíte, je to špatné. To jste potom úplně sami, nešťastní a ztracení nejen sami v sobě, ale i v životě.

Chtěla jsem odejít ze života. A dodnes to mám v hlavě. Jakmile se ta myšlenka jednou usadí v mozku, je z vás najednou jiný člověk. Tvor, který fantazíruje o svém odchodu z tohoto ignorantského světa. Té myšlenky se nemůžete zbavit. Ale když vidíte cizí smrt na vlastní oči, je najednou divná, hloupá. Ať jsem prožila cokoli, jsem ještě mladá a mám čtyři zdravé děti. Žiju jen pro ně. Mám je

a ony mají mne. Mám ještě celý život před sebou a nechci umřít.
Jen se zbavit těch myšlenek a minulosti, která mě v noci děsí.

Je potřeba mít velkou odvahu a hodně síly a být statečný! A to nejdůležitější... neztrácet naději. Já v sobě stále ještě mám malinkou jiskru naděje, malou, ale přece nějakou!

SLOVO PSYCHOLOŽKY MGR. KATEŘINY KRTIČKOVÉ, PSYCHOTERAPEUTKY ZUZANY S.

Zuzka, psychoterapie a já

Kniha, která se vám dostává do rukou, nevznikala snadno, přesto přýštila jako obsah konečně otevřené rány ze Zuzčina nitra. Zuzka nejprve psala útržky, protože o některých věcech nedokázala v psychoterapii otevřeně mluvit. Co neuneslo vyřčení nahlas, unesl papír. Kusé příběhy mi dávala k nahlédnutí a psychoterapeutická sezení se otvírala a prohlubovala. Brzy vznikl nápad, aby přišel rozsáhlejší formát.

Zuzka se ke mně do psychoterapie dostala trochu nestandardním způsobem. Pracovala jsem totiž s dívkou z pedagogické školy, která kromě vlastních starostí mluvila o své spolužačce, kamarádce, která má neobyčejný a těžko uvěřitelný život. Dva roky jsem zpovzdálí slyšela o příbězích mladé ženy. Když se pak ozvala terapeutka z pražských Bohnic, zda bych převzala pacientku Zuzanu S. do péče, byla jsem v lehkém šoku. Zuzce jsem sdělila, že některé dílčí věci z jejího života mi asi nejsou úplně neznámé. Mohla se rozhodnout, zda za těchto okolností chce u mě začít terapii. Zuzka to přivítala. Byla jsem zvědavá na ženu s tak těžkým údělem. Dorazila krásná, štíhlá tmavovláška, plachá, s inteligentními očima. Snadno bych ji zařadila do teenagerovské věkové kategorie. Zuzka dokáže z dívčí uzavřenosti přejít do dětsky hravé rozpustilosti a rozverného smíchu. Pak, pod tíhou vyprávěného, se schoulí do sebe a zdá se, že cestuje mimo své vědomí po hvězdách svého složitého vnitřního vesmíru.

Psychoterapie nebyla radostnou objevnou poutí, ale strastiplným otvíráním dalších a dalších třináctých komnat. Není divu,

že by se Zuzka raději nechala pohltit černou dírou, která by jí k její úlevě „vyplivla“ v jiném, zdánlivě bezpečnějším časoprostoru, v jiném životě. Přesto s odvahou sobě vlastní doslova cupovala své nitro a snažila se pochopit souvislosti, snažila se hledat omluvu a odpuštění. Často se obviňovala, že neměla sílu vzdorovat, že tomu přece měla nějak zabránit.

Zuzce jsem důvěřovala, přesto však řada věcí zůstává otevřených i pro mě. Skutečně je možné, že v kulisách zdánlivě slušné a zabezpečené rodiny se odehrávají tak morbidní a devastující hry? Je možné, aby jasné signály psychického a fyzického týrání systematicky unikaly pozornosti? A což si teprve připustit, že ta veselá spolužačka může prožívat peklo sexuálního násilí? Zuzka prošla od raného dětství mnoha zdravotnickými zařízeními, psychologickými poradnami, kontakty se sociálními pracovníci, v závěru lékařských zpráv je téměř vždy zmínka o rodinném prostředí, přesto se nikdy žádné ochrany a řešení nedočkala.

ČÁST PRVNÍ

BEZMOC V HUSTÉ SÍTI

Máma začíná psát deník, zprvu vypráví očima novorozeného miminka:

5. 6. 1984, úterý

V 18.30 jsem se narodila. Maminka je moc šťastná, že jsem holčička, a dala mi jméno Zuzanka. Měřím 49 cm a vážím 2,90 kg. Maminka se na mě usmívá, ale najednou mě od ní nesou pryč. Musí mě vyčistit, neboť jsem se napila zkažené, brčálově zelené plodové vody. Za chvíli mě však přivezli do pokoje, kde už na mě čekala maminka. Dali mě do postýlky vedle maminky. Maminka mě chytla za ručičku a pořád se na mě dívala a usmívala. Zato já jsem hned usnula a spinkala dlouho, neboť jsem ještě moc malinká a vyčerpaná. Přichází vizita a kontroluje maminku, zda je v pořádku, a pak přichází druhá vizita a prohlíží si mě. Já mám zlomenou klíční kost, jak jsem přicházela na svět. Doktor mě vzal a klíční kost se mi nějak zlomila. Moc mě to bolelo a plakala jsem, když mi s ručičkou hýbali. Jinak jsem hodná a moc nepláču. Jen když mám hlad a ten mám teď pořád. Maminka má asi málo mléka. A tak jsem na feminaru – umělé výživě.

12. 6.

Už se koupu doma ve vaničce, je to lepší než pod vodovodem. Měla jsem takový hlad, že jsem plakala celou noc. Maminka nemohla vůbec spát. Nejdříve mi vůbec nechtěla dát dudlík, ale pak mi ho dala. Trochu jsem ho podumkala a pak jsem usnula.

26. 9.

Zuzanka se poprvé otočila ze zádiček na bok, ale na břicho se ne a ne překulit, i když snaha byla. Ale určitě to brzy přijde.

29. 9.

Přijel táta domů, Zuzanka se mu moc líbila, pořád je u ní.

4. 10.

Zuzanku vůbec neudržím vleže. Stále by chtěla sedět. Když si ale nemůže sednout, hrozně se zlobí.

17. 2. 1985

Našla jsem Zuzance první zoubek. Byla nevrlá a pořád se chtěla nosit. Když na ni promluví někdo cizí, stydí se, ale pak se rozkouká a řádí. Hůř spí večer, ani nechce moc jíst.

7. 10.

Je to zlobidlo. Hodně se vzteká, začne ječet. Někdy sebou praští o zem a vzteká se. Jinak krásně mluví. Snaží se i tvořit věty. Má stále málo vlasů a váží 9,29 kg.

28. 4. 1986

Už řekne vše, dokonce i mluví ve větách. Je chytroučká, pořád by hrála na piano, kytaru a taky zpívala, cvičila a tancovala. Hraje si pořád kolo, kolo mlýnský a zajiček v své jamce.

20. 6.

Zuzance se narodila sestřička Martička.

24. 7.

Martičku má moc ráda, je jako pravá maminka. Podle vzoru také přikládá panenku k prsu, aby ji nakrmila, je to legrační.

20. 1. 1987

Martičku má moc ráda a nejradši by ji umačkala a nosila, kdyby měla sílu! Váží skoro 11 kg. Na piano už zahraje písničky. Umí 28 písniček a 16 básniček.

8. 8.

Zuzanka zlobí, nechce poslouchat, nejí. Někdy se jí nechce spát, jinak to jde, holčička naše. Má 11 kg. Je už veliká a dlouhá.

Mám-li zavzpomínat na své dětství dnes, musím přiznat, že bylo dost pestré. Asi to zní trochu divně, ale pestré proto, že jsem prožila nesmírně mnoho zajímavých, divných, zlých, ale i hezkých, radostných anebo až nepochopitelně pitomých věcí.

S mamkou jsme prý strávily hodně hezkých chvil, dokonce říkávala, že i s tátou – čili mým nevlastním otcem – jsme si užili spoustu hezkého. Ale já si to zkrátka nepamatuju. I když... Vidím-li fotku, video nebo si vzpomenu, co mi vyprávěla mamka, matně si uvědomuju, že má pravdu. Jen to nějak nedokážu prožít. Mám pocit, jako bych na pěkné chvíle ztratila paměť, a musím se je učit připomenout, když už tam není ta přirozená vzpomínka, ten prožitek. Na chvíle ošklivé naopak jako by byl mozek naprogramován – ne a ne je vymazat z hlavy. Někdy si říkám, proč to nemůže být naopak. Pamatovat si jen ty hezcí chvíle i s prožitkem a ztratit paměť na ty zlé.

Myslím si, že předškolní doba byla ze všech etap mého dětského věku nejhezčí. Maminka se prý na mě moc těšila a tatínek určitě taky, i když nemohl být s námi, byl na vojně. Já si ho vůbec nepamatuju, ale myslím si, že kdyby se máma s tátou nerozešli, určitě by nás ochránil. Přece by to tak nenechal. Na druhou stranu mi nechyběl. Možná proto, že od svých dvou a půl let jsem si celou

dobu myslela, že otčím je můj vlastní táta. O mém pravém tátovi nepadla u nás nikdy zmínka. Musím přiznat, že když o něm teď píšu a myslím na něj, chce se mi plakat. Je mi líto, že ho neznám a že o něm babička mluví ošklivě, jaký je to prevít. Protože neplatil alimenty, a ať ho radši ani nevyhledávám, stejně by po mně chtěl jen peníze, nic víc. No, a co? Ať si říká, co chce. I kdyby byl bůhvíco, stejně bych ho chtěla jednou potkat a promluvit si s ním, i za cenu zklamání. Trápí mě, že nám nemohl pomoci, že by nás třeba odvedl k sobě... Mám v sobě velký zmatek, v tom, co cítím. Takový rozpor, že mi ten cizí člověk nechybí, ale zároveň chybí. Schází mi doopravdický táta, který by mě měl rád, ale jen jako dceru, a já se ho nemusela bát a věděla bych, že je to náš ochránitel a nikdy nedovolí, aby nám někdo ubližoval. Když to nezvládla mamka. Ale je pryč. A já si to můžu jen představovat.

Vše začalo, když od nás můj vlastní táta odešel a přišel cizí pán s rukou v sádře, kterému jsem říkala strejdo a poté táto. Maminka si ho vzala a on přijal naše příjmení. Prý proto, že náš vlastní táta si nepřál, abychom se jmenovali po cizím chlápku, jak tvrdí máma. Možná to tak opravdu bylo, ale já si myslím, že mohl klidně i před něčím utíkat, skrývat se, možná před prozrazením nějakých průšvihů. Mamka si ho údajně našla přes inzerát, ale spíš jí ho dohodila babička, která jí partnery v podstatě vybírala. To mi bylo dva a půl roku a mojí sestře pět měsíců.

Maminka se o mě i mou o dva roky mladší sestru hezky starala. Pamatuju si, že nás oblékala do stejných věcí, abychom vypadaly jako dvojčátka. Sukýnky, silonky, sandálky, růžová trička, culíky s mašlemi. S mamkou jsme si užily spoustu legrace. Učila nás zpívat, tancovat, hrát na klavír i kytaru. Vyprávěla nám pohádky, které jsme i divadelně ztvárňovaly, hrály. Chodila s námi na výlety. Co víc si přát? Máminým vzorem byla Dáda Patrasová, chtěla být jako ona a nevynechala spolu s námi jedinou její akci.

Od pěti let jsem začala chodit do hudební školy na piano, protože mi to šlo, ale jen jsem brnkala ukazováčkem, neboť jsem měla ještě příliš malou ručičku a krátké prstíky a nedosáhla jsem

na všechny klávesy. Chodila jsem s mamkou tancovat lidové tance a ona měla velkou radost, jak mi to jde. Pamatuju si okamžik, kdy mě nutila zpívat, aby to mohla nahrát na kazetu, ale já nechtěla a odbývala jsem to. Zkoušela mě motivovat čokoládou, a když se i toto minulo účinkem, vyhrožovala mi uložením ke spánku. Tato pohrůžka na mě, myslím, zabrala a donutila mě něco ze sebe vydat.

Jako rodina, už tedy s otčímem, jsme často jezdili k moři a na různé výlety a dovolené, pod stan... Navenek jsme vypadali jako normální rodinka se spoustou zájmů. Navíc jsme měli docela dost peněz, určitě jsme nehladověli. Ale tuhle zdánlivou idylku pořád někdo kazil – můj nevlastní otec, o kterém jsem si myslela, že je vlastní, a nebyl. Kdyby mi to neřekla kamarádka, myslím si to snad dodnes. Tehdy jsem jí to vůbec nevěřila a byla jsem naštvaná. Myslela jsem, že mi to říká schválně. Samozřejmě jsem to nenechala být a zeptala se doma mamky. Jenže ona mi to říct nechtěla a odsekla, ať se ho zeptám sama. Jediné, co mi na to otčím řekl, bylo: „Štípni mě, jsem gumovej? – Tak vidíš.“ Takže jsem si to musela nějak přebrat. To, že je můj nevlastní, jsem oficiálně zjistila v nemocnici, když to zapisovali do propouštěcí zprávy.

Vzpomínám si i na horší chvílky tohoto období. Pro mě to byly silné zážitky, které si živě pamatuji dodnes. Možná proto, že jsem hodně citlivá, jiný by nad tím nejspíš mávl rukou... nevím. Bylo mi řečeno, že ze všeho dělám vědu, že to, co se děje u nás, se odehrává ve všech rodinách. Ale já se pamatuji, jak sousedi věčně bouchali na dveře a zachraňovali nás, protože otčím šíleně křičel, že byl slyšet až v přízemí (bydleli jsme v jedenáctém patře, takže to musel být řev jako hrom). Někdo bouchal, že se to nedá vydržet, jiný zvonil, jestli jsme v pořádku. Někdy si nás, děti, vzali sousedi k sobě, když se naši hádali.

Také jsem jednou viděla, jak otčím drží mamku v koupelně pod krkem, nadzvednutou u zdi. Vyděsila jsem se a utekla pryč, na

schodiště, a tam jsem si sedla a plakala. Vypravuju si, jak mě máma volala, a já potichu seděla ve tmě a ani se neozvala. Když mě máma objevila, chtěla, abych šla domů, že se nic nestalo... Zasekla jsem se a řekla jí, že domů nechci, že je táta zlý, že se bojím. Když mě vzala za ruku, že mě odvede domů, vytrhla jsem se jí a utekla zpět na schody a nahlas jsem brečela, že už se domů nikdy nevrátím... Odešla tedy. Protože jsem tam seděla docela dlouho, byla mi dlouhá chvíle a potřebovala jsem na záchod, přibližovala jsem se ke dveřím a potichu zaklepala. Otevřela sestra a řekla tak posmutněle: „Pojď domů.“ Ale já stála jako socha, neměla jsem odvalu. Měla jsem strach a mimo jiné jsem se bála, že za to dostanu. Pak jsem uslyšela otčíma, ptal se, zda jdu dovnitř. A já bez váhání řekla, že ne. Zabouchly se dveře a já z nudy jezdila výtahem nahoru a dolů, a protože jsem byla prcek, tak světlo ve výtahu se mnou vždycky zhaslo a stalo se, že mě i někdo přivolal, a já si to jezdila do různých pater. Chvillemi jsem seděla na zemi u dveří a poslouchala, co se doma děje. Když jsem slyšela kroky a otčímův hlas, rychle jsem se utíkala zase schovat na schody. Teprve když byl čistý vzduch a otčím nastoupil do výtahu a odjel pryč, s úlevou jsem se vrátila domů.

Konečně!

Dostávala jsem na zadek kvůli každé maličkosti. Za vycákání vody z vany, za drobeček na zemi, za to, že jsem se počůrala, že jsem se bála a plakala, dokonce i za to, že jsem onemocněla a později i za lhaní... Moje sestra na tom samozřejmě byla stejně.

Nejhorší byly dny, kdy jsem byla s otčímem sama doma. Hrávali jsme spolu všelijaké hry. Ale jedna se něčím lišila od ostatních. Většinou mě zavolal k sobě: „Zuzanko, pojď za mnou, zahrajeme si na pavoučka!“ To vám byla ze začátku veliká legrace. Šimrali jsme se navzájem, mazlili se, smáli jsme se. Byla jsem ráda, že si mě všímá a že mě má rád. Líbilo se mi to. Byla to docela legrační nevinná hra. Když mi bylo asi pět let, pořád jsem za ním

chodila a chtěla se tultit, jako bych dolézala a neustále se vtírala. Nejspíš, aby si mě všimnul. Sedla jsem si mu na klín a začala ho šimrat. Ale nějak to začínalo být jiné, už to nebylo tak příjemné šimrání a bylo to pořád dokola.

Když nad tím přemýšlím teď, vypadá to, jako bych si o to říkala sama. Abych měla pocit, že mě má rád, vetřela jsem se k němu na klín, rozehrála jsem tu hru na pavoučka a upoutala jeho pozornost. Už to nebylo jen o šimrání a mazlení, ale i o pusinkování. Pusinkoval mě i na přirození a já jeho taky. Učil mě, jak to mám správně dělat – prý si mám představit, že je to veliké lízátko. V té době jsem se hodně počůrávala a často se v noci budila. Víím, že jsem v polospánku mívala takové pocity, jako když po mně lezou pavouci.

Často jsem byla trestána za to, že se počůrávám. Jednou jsem kvůli tomu měla ostudu ve školce... Při poledním spánku jsem ulehla nahoru na palandu. Vybavuji si, že paní učitelka četla pohádku. Probudila jsem se počůraná, styděla jsem se a zároveň jsem se bála, že mi učitelka vynadá, a tak jsem nechtěla vylézt z postele. Nevím, jak to dopadlo, ale pamatuji si, že se mi vůbec nechtělo domů, a párkrát jsme tam byly se sestrou samy až do večera a vůbec mi to nevadilo. Někdy jsem i brečela, když pro nás máma přišla. Myslím, že už v té době jsem se necítila moc dobře.

Z deníku matky:

10. 9. 1987

Tak nám Zuzanka začala chodit do školky. Chodí tam moc ráda, někdy se jí vůbec nechce jít domů. Něco ji praští přes nos a nechce a nechce. Musím ji domů táhnout přímo násilím.

22. 1. 1988

Tátu Miloše má moc ráda, sice je přísnější, ale to musí být. Miloš ji má taky moc rád. Zuzanka vše sama krásně uklidí a je moc ráda, když s ní řádíme. Pořád chce tancovat.

19. 5.

Zuzanka je dost kňouravá a ječivá. Je to nepříjemné a pomalu nezkratné, ale musí se to odnaučit. Zdá se být červnější. Občas se počůrá při hře, vždycky říká, že to nestihla. Ve školce se taky počůrává. Buď nestihne, nebo včas neřekne, nebo nevím. Od nervů to snad není. Ale snad to přejde. Musí!

28. 2. 1989

Zuzanka má často děsivé sny. Zdá se jí o nějaké žárovce a skřítkovi. A jestli jsme pořádně zamkli dveře a zavřeli klíčky, abychom nevypadli z okna. A také to světýlko v chauloupci jí nedá spát a pavouci lezoucí po nožičkách nahoru. Byla pořád vzhůru a zpocená. Vzali jsme ji k sobě do postele a uklidnila se.

20. 8.

Zuzka se dost bojí. Byli jsme v jeskyních, tam na ni hodně působila tma a zima, moc se bála. Strachem jí tekly slzy, myslela, že tam zůstaneme, a tak už chtěla ven. Bála se, že paní průvodkyně zhasne a že nám vezmou oblečení. Nevím, co jí to popadlo. Jinak má vše ráda a je dost upovídaná. Pamatuje si moc. Najednou začne mluvit o něčem, co už dávno bylo a dlouho se o tom nemluvalo, a řekne to tak rozumně, že úplně žasnu, jak to vše ví.

Přemýšlela jsem nad tím, co máma píše ve svém deníku o jeskyni. Proč jsem se tak bála tmy a toho, že nám vezmou oblečení? Nevím. Ale může to mít tento důvod: v pěti letech jsem se před otčímem strachy počůrala. Samozřejmě mě seřezal, seřval a úplně nahou mě vyhodil ven s počůranými punčocháči v sáčku a nechal mě tam, ať si prý jdu za cikány, když se počůrávám. Byla jsem vyděšená a nevěděla jsem, co mám dělat. Stála jsem tam jako tvrdě y a neustále fňukala. Kdybych přemýšlela tak jako dnes, nezůstala bych tam stát a šla pryč, odešla bych, nevím kam, ale odešla, aby to otčímovi jen tak neprošlo. Jenže jsem byla malá, hloupá a naivní holka.

Z deníku matky:

20. 4. 1990

Zuzanka nás moc zlobí, moc často se počůrává, nevíme, jestli z lenosti nebo jde na poslední chvíli nebo je snad nastydlá. Kdo ví. Budeme to sledovat. Jinak je to šikovná holčička ve všech směrech. Občas dojde i sama nakoupit. Sama už chodí do školky i ze školky, jezdí na větším kole. Ráda si hraje s tačkou na operování: prý se nechá operovat i Zuzka. Ráda taky zalže.

8. 9. 1990

Tak už je Zuzanka opravdová školačka. Zatím ji učení baví a jde jí. Je docela šikovná a bystrá. Má spoustu kamarádek. Chodí na gymnastiku, tančit, hrát na klavír, na angličtinu.

Do školy jsem se moc těšila a dost mě to tam bavilo. Měla jsem spoustu kamarádek a kluci za mnou pořád dolézali. Nechápu, co na mně bylo tak úžasného, že se o mě neustále prali. Ale já o ně vůbec nestála, spíš jsem na ně byla zlá. Když se mi něco nelíbilo

nebo mě provokovali nebo mi nadávali, tak jsem jim dala ránu. S jedním klukem v první třídě jsme si takhle jednou na procházce s družinou říkali, že se vezmeme a budeme mít děti a on bude stavět domy a já budu léčit lidi jako doktorka. S jiným spolužákem jsme měli svatbu na skokanském můstku, kam jsme tajně vylezli. Kamarádky nám udělaly prstýnky z trávy, a tak jsme se stali manželi. Byla jsem spíš taková klučičí, už jen proto, že jsem většinou s kluky sportovala. Hodně jsem hrála fotbal a chtěla se oblékat jako kluk, což máma nemohla rozdýchat. Pro ni jsem musela být holčička s culíky a sukýnkami. Taky jsem si ostříhala vlasy úplně nakrátko. To teprve mamka vyváděla. Dokonce snad kvůli tomu i plakala.

Doma byla stále napjatá atmosféra, proto jsem měla spoustu kroužků a chtěla jsem chodit ještě na další, ale nešlo to. Tak jsem zůstávala dlouho v družině a cestou domů chodila vyzvedávat sestru ze školky. Stále jsem se večer počůrávala. Myslím si, že to bylo ze strachu, že otčím přijde a bude opět „hra“. Ale už ne ta stará *hra na pavoučka*! Byl to hnusný, jedovatý pavouk. Občas to i bolelo, neboť mi do přirození strkal prsty a snad i tužku nebo co to bylo. A já pištěla a plakala. Když si na to vzpomenu, ještě teď cítím jakési pálení. Říkával, že musím být potichu, abychom nevzbudili sestru a maminku. Pak dodal, že to dělají všichni tátové svým dětem a jenom já tak blbě pištím. Podřizovala jsem se mu a považovala jsem to za správné, dokonce jsem si myslela, že je to normální, i když to bylo nepříjemné. Neměla jsem potřebu to někomu říkat. Spíš jsem se cítila hloupě a styděla se za to, že brečím, když hrajeme tu hru, zatímco nikdo jiný nebrečí. Protože se to tak prostě dělá a já jediná jako bych byla takový ufnukánek. Kdybych řekla, třeba kamarádce, že mě to bolí a někdy i brečím, byla by to ostuda a máma by byla smutná. Tak jsem se pokaždé snažila, abych byla potichu a nepištěla.

Když jsem usínala, mívala jsem pocit, že cítím pach krve a že se mi hromadí v hlavě, a hrozně moc jsem se bála, že umřu. A tak

jsem ubrečená chodila za mámou, že se bojím, a ona mě buď vzala k sobě do postele, nebo mě otčím vyhnal, ať neotravuju a kmitám do svého pokoje. Někdy to bylo tak silné, že jsem až hysterčila a máma nevěděla, co se mnou. Myslím, že právě od té doby jsem často bývala v nemocnici, aniž by věděli, co mi je.

Situace doma se nezlepšovala a máma často plakala. Sestra mě hodně zlobila a já za ni pokaždé dostala. Pamatuji se, jak si přivlastnila moji jedinou panenku a šla žalovat, že jí ji nechci dát. Já šla klečat a panenku dali jí. A ještě ji pojmenovali po sestře. Ach jo, bylo to vícekrát, co jsem to slízla za sestru. Více těch křivd, se kterými jsem se smířovala s myšlenkou, že holt jde o úděl staršího sourozence.

V mých osmi letech jsme s otčím a sestrou odjeli do Itálie bez mámy, neboť měla každou chvíli porodit mou druhou sestřičku. Jet k moři znamená pro většinu lidí pohodu a odpočinek, ale já moře vnímám jinak. V Itálii nás totiž otčím neustále fotil, jako kdysi v Bulharsku, když mi bylo pět. Hrály jsme si na modelky, ale většinou jsme byly nahé v různých pozicích. Byly tam i jiné děti. Někdy se fotily s námi na pláži, v apartmá, na prolézačkách... V posteli jsme pózovaly třeba nahaté, v kalhotkách nebo minišatičkách bez kalhotek, i s ostatními dětmi, a leželi všichni spolu nebo přes sebe, na sobě, dávali jsme si pusinky, hladili se i na intimních místech nebo česali. Za odměnu jsme dostali sladkosti a mohli jsme na různé noční atrakce, což bylo super.

Když jsme se vrátili domů, sestra byla na světě a byla šíleně uřvaná. Spala s námi v pokojíčku, za což jsem byla vděčná. Neboť máma už nespala tak tvrdě a vstávala k sestře, čímž se otčímovi zkomplikovala noční cesta za mnou.

Z deníku matky:

20. 6. 1992

Zuzka se moc dobře stará o Nikolku. Je to hotová maminka. Už ji umí přebalit, nakrmit, dokáže ji dát odříhnout, pochovat. Je to šikulka. A hlavně, jak Nikolka zapláče, hned běží a sahá, jestli je suchá, aby nebyla v mokru. Když je mokrá, hrne se do přebalování. Když je suchá, přemýšlí, proč pláče, jestli má hlad nebo žízeň nebo si chce povídat. Pořád Nikolku pusinkuje, samou láskou by ji snědla, i na kačenu ji pusinkuje, asi to vidí u mě.

Když jsem bývala sama doma, často jsem sedávala v okně a dívala se, jak projíždějí vlaky a jezdí auta po silnici. Byl to docela hezký výhled. Jednou jsem slyšela o patro níž přímo pode mnou křičet jednu tenkrát asi sedmnáctiletou holčinu, že skočí dolů. Volala to tak čtyřikrát. Bála jsem se, že skočí, a jen jsem koukala, co se bude dít. Ale pak se to uklidnilo. Jenže mě to jaksi povzbudilo, a tak jsem si sedla do okna s nohama visícíma z parapetu, jako připravená ke skoku. A přemýšlela jsem, jaké by to bylo, spadnout dolů, a jestli by to bolelo. Viděla jsem, jak dole koukají sousedi, něco si povídají a ukazují na mé okno v jedenáctém patře, vlastně ukazovali na mne. Pak jsem uslyšela zvonek, což mě donutilo slézt dolů. Sousedka odvedle bouchala a rozzlobeně mi přes dveře domlouvala, ať do okna nelezu, protože bych se taky mohla zabít.

I když nás otčím neustále trestal, často za malicherné věci, a s mámou se každý den hádal, já byla trochu klidnější. Zato se zaměřil na moji o dva roky mladší sestru Martu, protože si hodně přepisovala známky. Ani jsem se jí nedivila, neboť jsme byly trestány i za dvojky. To nekonečné sezení v kuchyni u stolu, kde jsme

do zbláznění musely počítat a on řval a dával nám pohlavky! Tak dlouho, dokud jsme to neměly správně. Ale my jsme to nemívaly správně nikdy, protože já už kolikrát nevěděla vůbec nic, jak jsem byla zpitomělá a ubrečená. Prostě nám to v takovém stresu nešlo.

Jednoho dne u nás byla moje nejlepší kamarádka Simona. Nic zvláštního, hrály jsme si v pokojíčku a najednou jsem slyšela, jak otčím přichází domů. Zpanikařila jsem, a kamarádka tudíž taky. Schovala jsem ji do peřináku. Vůbec nechápu, proč jsem ji tam šoupla, ale nejspíš jen ze strachu, aby otčím nevěděl, že tu mám kamarádku. Pak jsem mu to stejně bojácně oznámila a Simona vylezla. Otčím se choval ke kamarádce hezky a dovolil jí u nás ještě chvíli být. Když dorazila domů i mamka, musely jsme se všechny sejít v kuchyni a ukázat žákovské knížky. Neminulo to ani Simonu. Stály jsme v řadě, včetně mamky, a čekaly, co se bude dít. Otčím si zavolal sestru a křičel, proč má opět přeepsané známky. Myslím, že tam zrovna přepisovala trojku na dvojku... Poté vzal dřevěný metr a seřezal ji tak, až ho o ni zlomil. My se na to musely dívat a všechny jsme plakaly. I matka, která nebyla schopná nic udělat. Chudák sestra si nemohla na zadek ani sednout, ale byla statečná. Já měla z otčíma takový strach, že stačilo, aby zvedl ruku a zvýšil hlas, a už jsem měla slzy v očích a natahovala jako mimino. Plakat bylo zakázané. Možná proto mi ani dnes moc nejde brečet, vlastně skoro vůbec. A někdy schválně nechci, protože mám strach, že kdybych spustila pláč, moc by to bolelo.

Byly to šílené chvíle plné pocitů beznaděje.

Vzpomínám si, že jsem svou mladší sestru často bránívala, někdy i do krve. Jednou, když jsem ji hlídala venku, kamarádka na mě zařvala, že mám sestru pí..., a mě to naštvalo a vrátila jí to s tím, že má bráchu ču..., a už jsme byly v sobě. Praly jsme se na veřejnosti, na mostě, v nákupním středisku. Já jsem se prostě neznala. Jak se někdo začal navážet do mých sester, tak jsem je bránila zuby nehty, až to skončilo bitkou. Později jsem Martu opět zachraňovala, když ji nějaká parta dětí chtěla hodit do vody oblečenou

a ona tenkrát ještě neuměla plavat. Tak jsem ji bránila a začala se s jednou holčinou prát. Rvaly jsme se za vlasy, kopaly... Sestra s kamarádkou za plotem měly vzrušující podívanou – a fandily mi.

Ano, byla jsem „záchránář“. Pamatuji si, jak jsem pomáhala klukovi, pod kterým se v zimě prolomil led. Bylo to na Moravě, kde jsme tehdy bydleli. Plazila jsem se za ním po bříše, abych ho vyprostila. Jenže byl tak těžký, že nešel vytáhnout. Tak jsem ho alespoň držela za ruku, aby nesklouzl pod kru. Naštěstí se připlazil někdo dospělý a pomohl mu. Dostala jsem vynadáno, že jsem tam vůbec neměla co dělat. Co kdybych tam zahučela taky? Jenže já na to v tu chvíli nemyslela, šlo mi jen o toho kluka, aby se ne-utopil. Když ho vytáhli, měl jenom punčocháče, boty a kalhoty mu asi uplavaly, a byl vážně hodně zmrzlý...

Na Moravu jsme se stěhovali kvůli otčímově práci. Byl tam ředitelem firmy na výrobu dřevěných hraček a ještě pracoval jako soukromý podnikatel se dřevem. Bydleli jsme v domku se čtyřmi byty a společným dvorkem. Naše ulice se jmenovala Růžová. To bylo něco pro mamku, růžovou barvu má dokonce i dnes v ložnici na zdi.

Já chodila do čtvrté třídy. Kamarády jsem si našla lehce a samozřejmě nechyběly ani nějaké ty průšvihy. Jeden z nich se přihodil na školní zahradě hned druhý den, kdy mě jeden kluk schválně pátlil kopřivou a u šatny mi řekl nějakou nadávku a já mu dala facku. Takže i tady jsem zůstala věrná své pověsti té, co je „zlá na kluky“. Jako nová jsem to tam zprvu neměla jednoduché, ale mou výhodou bylo, že jsem se uměla přizpůsobit. A když tam potom máma začala vyučovat tanec, to bylo najednou kamarádek... Mimochoodem, ten spolužák za mnou pak dolézal a říkal, že mě miluje. Ostatně jako všichni, kterým jsem nabančila, a že jich nebylo málo.

Začala jsem tam chodit do hudební školy na klavír. Spíše jsem však chodila „za hudebku“ a vysedávala na náměstí na lavičce, než skončí hodina... a pak jsem doma lhala, že to tam bylo prima. Samosebou se na to přišlo, následoval výprask a dostala jsem soukromou učitelku na klavír. Zkrátka jsem se bála učitele v hudebce. Od jisté doby jsem měla velký strach z mužů...

Z deníku matky:

9. 9. 1993

Zuzanka nastoupila 1. 9. do školy jako nová, chodí do 4. třídy. Hned měla kamarádky. Byla veselá, líbilo se jí tam. Ale začalo jí být špatně. Bolelo ji břicho, žaludek. Byla hodně

utrápená, že ani jíst nemohla. Nechtěla si ani sednout ke stolu, asi na mě zase něco zkouší. Když jsem se jí zeptala, proč si nesedne, tak mě odbyla, že prostě nemůže, protože by ji to bolelo. Proč? Co by tě bolelo? Zapomeň na to, řekla mi a nechce se mnou vůbec mluvit. Asi jí začíná ta hrozná puberta. Jenže slyšel to táta a přišel, silou ji posadil na židli a řekl, že bude poslouchat, když něco řeknu, a nebude se chovat drze. Zuzka začala plakat, vyletělo z ní slovo au a prosila ho, ať si může zase stoupnout. Znovu jsem se ptala, co ji bolí, a ona mě opět odbyla, že nic. Táta jí dal facku, že se neumí chovat a ať si nevymýšlí. Zuzanka pak z ničeho nic omdlela. Odpoledne jsme šli k doktorovi. Poslal ji do nemocnice na velké vyšetření, neboť bolesti a různé potíže okolo toho se jí táhnou už od června.

Výsledky všechny dobré, ale prý má podrážděný slepák a půjde na operaci. Ptal se mě, jestli Zuzanka neutrpěla v poslední době nějaký úraz kačenky, že tam má tržné rány. Zuzanka se koukla na pana doktora a snažila se utéct pryč, že už jí nic není, že jí je dobře a celou dobu říkala dokolečka jako šílená, že spadla z kola, a tak se tam praštila. Ona prostě lže. Zuzanka je asi psychicky nemocná, nejspíš se snaží být důležitá, dělá ze mě blbce. O co jí furt jde?

Rok na Moravě byl pro mě hodně krutý... Poprvé se mě tam otčím pokusil znásilnit. Tedy... asi to opravdu udělal. Zní to hloupě, ale lépe se mi píše a smíruje s tím, že se o to JEN pokusil, protože bych si nejradši namluvila, že k tomu vůbec nedošlo, že se mu to nepovedlo, ale na druhou stranu vím, že to nebyl pokus a stalo se to. Je mi z toho úzko, když se k této události vracím. Byl to pro mě snad nejhorší zážitek, v devíti letech! Obrovský šok. Vůbec není jednoduché o něčem takovém psát, protože to musím znovu a znovu prožívat.

Jednoho dne mi otčím řekl, že půjdeme do sklepa pro brambory, jak bylo obvyklé. Já chodila do sklepa nerada, protože jsem se děsila pavučin a nejvíce pavouků, ale poslouchat jsem samozřejmě musela. Naštěstí jsme tam šli spolu, on šel první a já se ho držela a šla těsně za ním, abych nepotkala pavučinu a nepřilepila se na mě třeba i s pavoukem. Když jsme došli k bramborám, začal říkat, že si to pořádně užijeme a jen funěl a funěl, hnusně funěl! Chytil mě za vlasy a ohnul o bedýnku s brambory. Křičela jsem a brečela, nechtěla jsem, nemohla jsem moc dýchat, protože mi rukou zacpal pusku, a pak jsem jen cítila šílenou řezavou bolest nejen na přirození, ale i v konečnicku, tam to bolelo ještě víc. Bolelo mě to všechno, i břicho, krvácela jsem a nemohla jsem chodit a myslím, že jsem už ani chodit nechtěla. Hodil mě do vany a omyl, moc to štípalo, ale vydržela jsem to.

V ten den se mi zhroutil celý svět. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat, a nejspíš jsem nechtěla dělat vůbec nic. Nesměla jsem to nikomu říct, ani mámě, protože by byla smutná a neměla by mě už ráda. Zlobila by se na mě. A já bych ještě k tomu musela klečet na struhadle. A říkal, že pokud se zmíním, udělá to i sestře. A tak jsem přestala komunikovat. Ani jsem nevěděla, jak s mámou mluvit. Byla to hrozná muka. V tom roce se to naštěstí stalo jen jednou, poté se opět vrátil k pavoučkovi a orálnímu uspokojování.

Od té doby jsem se sklepu vyhýbala, jak jen to šlo. Ale ne vždy se to podařilo. Když jsem tam musela, každým krokem po schodech dolů jsem víc a víc plakala, protože se mi vzpomínky vracely tak živě, až jsem měla pocit, že otčím tu je taky. A všechny ty zvuky, funění a pocity, co jsem měla. Býval to divný pocit, jako by se všechno točilo kolem mě a já nemohla dýchat a jen jsem stála jako přibitá. Rukama jsem si občas zakryla uši, i oči jsem zavírala. Myslela jsem, že tím vzpomínky zaženu. Ale musela jsem být statečná a nabrat odvalu a přinést brambory k obědu. Někdy se mnou do sklepa šla i mamka, ale to jsem se rozbřečela hned u dveří a říkala jsem, že nemůžu, ať mě nenutí jít s ní dolů, protože se moc bojím těch hnusných pavouků a pavučin. Řekla, že jsem divná, ale naštěstí jsem tam nemusela.

Nic mě nebavilo, přestala jsem chodit na kroužky, chtěla jsem být jenom sama. Postupně se ze mě stával čím dál větší průšvihář. Začala jsem s klukama kouřit slámu v neobydleném domě. Taky jsme na poli pálili kukuřici. Sestra počmárala křídou všechny domy v ulici, tak jsme to musely za trest drhnout. To byla ale potupa! Neustále jsem se toulala venku a nechtěla jsem domů. Bylo mi už jedno, zda dostanu za toulání nebo za nic. Otčím byl hodně dotčen, když jsem se zpozдила třeba jen o minutku. Nařkl mě z toho, že chodím do nějaké party a prý bůhví, co tam dělám. Dokazujte někomu takovému, že to tak není. A říkat pravdu, že se mi nechtělo domů? Že se ho bojím a doma je mi zle? To už vůbec ne. To jsem radši mlčela, vyslechla si přednášku, skousla pár facek a šla do pokoje, kde jsem trávila spoustu času. Vždycky jsem si zalezla do peřiňáku a schovaná jsem tam plakala.

Vzpomínám na den, kdy jsem byla svědkem jednoho neštěstí. Venku u koupaliště kluci stejně staří jako já hráli fotbal. S holka-ma jsme si hrály opodál a občas koukaly i na kluky. Těm zůstal míč zaklíněný na brance, a tak jeden odvážlivec na branku vylezl a to se mu stalo osudným. Branka se převrhla a spadla na něj. Nejprve to vypadalo, že má jen přeražený nos, ale pak mu ta tyč uvízla na krku. Slyšela jsem jen křik a viděla plno krve a záchranku. Netušila jsem, že ten kluk je mrtvý. To jsem se dozvěděla, až když do školy druhý den přijela policie a nás svědky vyslýchala, co se vlastně stalo. Byla jsem moc smutná a hlavně jsem litovala jeho babičku, která ho měla na starost, a co teprve jeho rodiče... Tehdy jsem poprvé zažila, jaké to je vypovídat před policií.

Otčím nám přinesl domů štěňátko vlčáka. Měla jsem velikou radost! Pořád jsem se k němu tulila a moc si ho oblíbila. Ale otčím nám ho pak zase vzal, že ho dá někomu jinému. Ostatně pokaždé to byl stejný scénář. Když se chtěl udobřit, přinesl nějaký dárek na omluvu za to, co udělal a jak se choval, s větou, jak nás má rád. A vzápětí nám to, co jsme dostaly darem, zase bral jako trest za zlobení.

Jednou odpoledne jsem doma rozbila sklo ve dveřích. Byly jsme samy doma a nejmladší sestra, tehdy dvouletá, neustále ječela a ječela. Marta se s ní po hádce se mnou zavřela v ložnici. V tu chvíli mě popadla hrůza, že se něco stane, když tam jsou zamčené samy. Křičela jsem, ať odemkne, ale ono to nešlo. Musela jsem něco udělat, než se naši vrátí domů. Nenapadlo mě nic jiného než rozbít skleněnou výplň dveří. Bylo pak zajímavé sledovat mámu, která přišla domů a vyděsilo ji to snad víc než mě samotnou. Bála se o nás, ale zároveň – a možná víc – se bála otčima. Honem sháněla nové dveře nebo sklo do nich, aby nic nepoznal.

Hodně jsem malovala. Jenže jsem to vůbec neuměla. Vždycky, když jsem mámě přinesla jeden z těch ošklivých obrázků, roztrhala ho a zahodila do koše. Tenkrát mi to bylo moc líto, protože jsem si myslela, že se jí to nelíbí a že vážně neumím malovat. Pamatuju si na jeden praštěný obrázek, na kterém byl stan a já se sestrou, jak stojíme před ním nahé a namísto ženského přirození máme mezi nohama penisy. Dnes už chápu, proč máma moje dětské kresbičky odmítala. Když jsem si je po letech prohlédla, vzbudily ve mně smíšené pocity. Některé mi připadaly zvláštní, další zajímavé, jiné legrační a pár z nich ošklivých. Ty odhalovaly mé trauma – a tak není divu, že se jich máma zbavovala. Raději jsem pak své obrázky schovávala a nikomu neukazovala.

Z deníku matky:

16. 10. 1994

Tak jsme se konečně přestěhovali zpět. Zuzka je celá nadšená, má plno staronových kamarádů. Váží 26 kg, měří 136 cm. Je to už slečinka, bude chodit na karate, tanečky, angličtinu, klavír a do divadla. Dlouho se ve škole neohřála a už zase marodí.

Když jsme se přestěhovali zpět do rodného města, mámě se ulevilo, byla na Moravě nešťastná. Už jsme se nevrátili do paneláku, ale nastěhovali jsme se do domečku po mé prababičce. Já se těšila na své kamarády. Ke svým původním kroužkům jsem si přibrala ještě gymnastiku a divadlo. Hrát divadlo mě bavilo, i když jsem vždycky měla šílenou trému. Moc jsem si přála zahrát si nějakou zápornou postavu, například čarodějnici. Jenže jsem věčně dostávala role hodných milých holčiček ochraňujících bratříčka nebo jsem byla za Červenou karkulku. Asi mi nebylo souzeno zahrát si jinou roli. Nastoupila jsem do sportovní třídy, protože jsem ve sportu byla hodně dobrá a bavilo mě to. Moji kamarádi ale zůstali v běčku a v nové třídě jsem si kamarády nacházela těžko. Zdáli se mi úplně jiní než já. Byla jsem hodně zakřiknutá a neprůbojná.

Nejvíce jsem se přátelila s kamarádkou Simonou, která k nám hodně často chodila na návštěvu a já zase k ní. Přespávaly jsme u sebe, dělaly narozeninové oslavy a občas vyváděly lumpárny. Pamatuji si třeba tajné večerní řádění v noční košili venku v kalužích, hry v tunelu a na kolejích, noční útěky do lesa na strom či na tunel, kde jsme si vyprávěly vymyšlené hrůzostrašné příběhy, krádeň jablek ze stromu a večerní cesty na hřbitov v převleku za strašidla. Ráda vzpomínám na takové rebelské a často i nebezpečné akce.

Jednou nám ovšem šlo o život. Na stromě na tunelu, kde jsme měly klubovnu, jsme se se Simonou houpaly. Zlomila se větev, ta, za kterou jsme se držely. Samosebou jsme se zřítily. Zachránil nás keřík, kterého jsem se při sesuvu ze stráně zachytila a kamarádka se chytila mé nohy. Tak jsme tam visely a jen se modlily, abychom nespadly dolů na koleje. Byla to situace, kdy jsme měly opravdu namále a byly blízko smrti. Já byla v šoku a nemohla ze sebe vydat ani hlásku, myslela jsem, že je po mně. Skutečně jsme měly velké štěstí.

Vzpomínám si, co jsme ještě s kamarádkou dělávaly. Dnes mi je z toho trapně a ani nevím, proč a jak jsem na to přišla. Na mostě jsme pravidelně visely na zábradlí, tyč jsme měly mezi nohama.

Vypadalo to dost směšně, když kolem chodili lidi, ale nám to vůbec nevadilo a soustředily jsme se na to, že nás lechtá kačenka, jak jsme říkávaly. Vybavuji si, že i se sestrou v posteli jsme se takto o sebe třely, možná to bylo nějaké doznívání toho, co jsme musely dělat u moře. To vážně nevím... Byla jsem tím jako posedlá. Zmiňuji se o tom proto, že vím, že to děti někdy dělávají, ale já to dělala neustále, kde to jen šlo. Nevynechala jsem ani družinu, kde jsme s kamarádkou zalezly pod stůl, jako že si tam malujeme, a mezi nohama jsme měly nohu od stolu. Dokonce jsem takhle šplhala na autobusovou zastávku a moje tehdy osmiletá sestra při tom křičela na celé nádraží: „Mami, Zuzka prcá!“ Máma se strašně styděla a snažila se trapnou situaci zachránit.

Máma měla docela často různé úlety. Například jednou, když na nás volala z jedenáctého patra: „Holky, honem domů. Ferda je mrtvý!“ Ferda byl naše světle modrá andulka. Ležel nehybně na novinách a máma procítěně popisovala, co mu vlastně provedla: „Chtěla jsem zavřít dveře a ono to nešlo, a tak jsem pořád zavírala a zavírala, až jsem zjistila, že jsem přiskřípla Ferdu, který tam na dveřích seděl.“ Takže mu zlomila vaz. Dost nechutný. Potom se mi o tom dost často zdálo. To si takovou věc nemohla nechat pro sebe? Moje nejmladší sestra z toho byla smutná nejvíc a ještě Ferdu jako operovala a křísila, dávala mu injekci. Chtěla ho oživit, ale já už věděla, že je dávno mrtvý...

Tak jsme mu udělaly hrobeček na místě, kde jsme stanovaly. Stan jsme rozbíjely tajně, nebo spíše polotajně, neboť jsme to měly od otčíma zakázané. Jakmile však odjel na cesty, máma nám to dovolila, i když si neodpustila přijít nás potají zkontrolovat, maskovaná za záhadnou postavu v černém. Ale všimli jsme si jí a k smrti nás vyděsila. Pro mě to znamenalo další z jejich nepochopitelných „úletů“.

Musela jsem začít jezdit do lázní. Nesnášela jsem lázně, už jen samotné slovo se mi hnusilo, ale musela jsem tam několikrát jet

kvůli zádům. Ty procedury, na kterých se člověk musí svlékat... ne, ne, nic pro mě. Ze všeho nejvíc jsem neměla ráda masáže. Jeden z masérů mi tam přišel fakt úchylný. Ležela jsem nahá na lehátku a on mi dal mezi nohy kýbl s nějakým olejem, co mi patlal na záda a zadek. A masíroval. Bylo mi to hodně nepříjemné. Když jsem si pak musela sednout naproti zrcadlu a on na mě při masírování čučel, pomyslela jsem si, jaký je to úchylák, fuj.

V jiných lázních jsem zase zažila, že mě jeden kluk přirazil ke zdi a začal mě líbat a osahávat. To byl vrchol všeho. Nechtěla jsem tam být. Simulovala jsem, snažila se nějak nachladit, abych byla nemocná. Pak mi jedna holka poradila, jak nafingovat, že člověk omdlel – prý to s holkama dělávaly. Musela jsem zhluboka dýchat a pak zadržet dech a ona mi rukama zmáčkla hrudník. Pamatuju si, jak se mi zdálo, že jsem v nemocnici a ležím na bílém lehátku a kolem mě je spousta lidí v bílém plášti a volají mě. Bylo to slyšet tak z dálky... Pak jsem se probrala a dávali mě do postele. Šíleně mě bolela hlava. Rozhovor, který se odehrál těsně po tom, co jsem se probrala, se mi jasně vryl do paměti. Kamarádka mi vzrušeným hlasem vyčítala: „*Nemohli jsme tě takovou dobu probrat, pořád jsme tě volali a ty ses jen klepala a pak nic. Mysleli jsme, že umřeš.*“ – „*No, škoda, že se to nepovedlo,*“ odvětila jsem. Sestra se na mě divně podívala a já z toho musela rychle vybruslit. Začala jsem se smát: „*Dělám si srandu, sestři,*“ zlehčila jsem to. Sestra si všimla mého krku – měla jsem tam jizvu po operaci štítné žlázy a modročervené podlitiny: „*Co to máš na krku, škrtil tě někdo?*“ Řekla jsem, že je to jizva po operaci. „*Ale tam dál to jizva není, co? To je od provazu, nemám pravdu?*“ – „*Ne, to teda není, nikdo mě neškrtil, nechte mě být.*“

Jasně, že to byly modřiny od škrčení. Zavolali kvůli tomu psycholožku, ale tu jsem odbývala, že jsem to všechno hrála, nic mi není a prostě jsem jen nechtěla být v lázních a hotovo.

Z deníku matky:

22. 5. 1995

Marodí často. Zase nic neví, ona se snad pomátla, vůbec nevím, co se jí stalo. To mi snad dělá schválně. Pořád se na něco vymlouvá, vymýšlí si blbosti. Jestli tohle má být puberta, tak je to dost hrozný.

Doma to šlo od desíti k pěti. Otčím za mnou často chodil a chtěl uspokojit své choutky, řval, bil nás. S mámou se každý večer hádal a sem tam ji uhodil. Moc mě trápilo a mrzelo, že jsou ty konflikty kvůli mně. Protože jsem vždycky slyšela své jméno. Se sestrou jsme si kolikrát pouštěly rádio na plné pecky, abychom to nemusely poslouchat, ale to otčím přiběhl do pokoje a seřval nás, ať ten krám vypneme. Po hádce s mámou většinou zamířil ke mně do pokoje a já ho musela uklidňovat...

Můj pokoj byl maličký, se střešním okénkem a s jedním větším oknem, které vedlo na stříšku nad kůlnou. Pamatuji si, jaká mi tam byla šílená zima, bylo tam jen jedenáct stupňů a já nebyla schopná ani napsat úkol, ani spát nešlo. Chodívala jsem se učit do obýváku, kde bylo tepleji, ale otčím to nestrpěl, a tak, když byl doma, jsem musela trávit čas ve svém pokoji. Přestože ho máma prosila, aby tam zatopil, neudělal to. Prostě se tam topit nesmělo. Ani v zimě.

Jednu noc jsme se Simonou spaly v mém pokoji. Nejen, že jsme se klepaly zimou, ale bály jsme se, protože otčím s mámou se dole hádali. Neustálý křik, pak se střídalo třísk, bum a zase křik... ticho... Myslely jsme, že mámu snad zabil. Potom jsme

uslyšely rychlé kroky po schodech nahoru a někdo prudce otevřel dveře našeho pokoje. Zařvaly jsme a schovaly se pod deku. Otčím rozsvítil a začal před námi obviňovat mámu a pak zabouchl dveře. Potom přišla pro změnu máma a také si vylévala srdce, jak je otčím hrozný. A pak tam stáli oba a ospravedlňovali se a chtěli nám dokázat, kdo z nich má pravdu, takže se hádali přímo před námi a my měly divadlo. Tehdy jsem zažívala děsný stud i strach, ale dnes, když si na to vzpomenu, mi to přijde komické. Jak se před námi dohadovali a žádali rozsudek od těch malých holek...

Z deníku matky:

20. 10. 1995

Zuzku pořád bolí břicho a hlava, spíše odpoledne, když jde ze školy domů. Má strach ze známek, co táta. Modlí se, aby odjel na cesty, nespí, nejí, budí se a pláče. Tak nevím.

Nejlíp nám bylo, když nevlastní otec odjel za prací. To byl na jednu krásný klid a ticho, pohoda. Mohly jsme si v podstatě dělat, co jsme chtěly, a nemusely jsme se bát pohnout, aby nebylo něco špatně. Vysloveně jsme si všechny čtyři užívaly. Máma si vodila domů kamarády, možná to byli její milenci, to opravdu nevím. Říkávala, že to jsou tanečníci a že je učí nějaké taneční kroky. Někdy nás večer se sestrou, když jsme byly jen v noční košili, přivedla dolů do kuchyně a pronesla: „To mám krásné holčičky, že?“ Já se culila, sestra zase byla věčně našpulená. Oni nás hladili a sahali nám i pod noční košilky, na vlásy, asi si nás chtěli prohlédnout. Pro tohle chování vysvětlení nemám, nechápu to dodnes.

Když se ovšem měl vrátit otčím, atmosféra doma houstla a všichni včetně mámy byli nervózní. Všechno bylo perfektně naklizené... Bolelo mě břicho, hlava – a přitom mi nic nebylo.

Navíc pak i máma začala často jezdit pryč a bavit se. Já plnila domácí povinnosti: večere, vykoupat sestry a do osmi hodin jsme musely být v posteli. Sestry dělaly naschvály a já jsem s nimi mnohdy nic nezmožila. Pak mě čekal trest, že jsem je nestihla uložit.

Po vyučování jsem zůstávala ve škole tak dlouho, jak jen to šlo. Nechtělo se mi domů, toulala jsem se, nejedla. Učitelky si myslely, že chci zhubnout. Nepamatuji se, zda jsem někomu řekla něco takového, jako že bych chtěla držet dietu, ale byla jsem v té době jako kostra a neměla zapotřebí hubnout. Jen jsem neměla hlad ani chuť k jídlu. Vzpomínám si, jak mě hlídali, abych něco snědla, a jestli chodím na obědy a opravdu jím.

Až po čase jsem si začala uvědomovat, že to, co mi otčím dělá, není v pořádku. Chtěla jsem se nějak vysvobodit, ale on byl silnější a já měla strach. Došlo to tak daleko, že jsem s ním musela koukat na erotické filmy a přitom mu sedět na klíně. To mi bylo jedenáct let. Vybavuji si, jak v té době jednou volala mamka a já jí bez obav řekla, že koukám s tátou na „Peříčko“, což byl tenkrát známý erotický pořad v televizi. On mi vytrhl telefon z ruky, chvílku s mámou ještě povídali a pak mi dal facku, co jsem to řekla, že ani o tomhle nesmím mluvit. Posadil si mě opět na klín a pokračovali jsme ve sledování televize. Já už se dívat nechtěla, nelíbilo se mi to, ale on mě nepustil. Naopak se ještě víc naštvál a držel mi hlavu tak pevně proti obrazovce, až jsem začala brečet a on celý rozzuřený křičel, že na to koukat prostě budu.

Potom se uspokojoval a já jeho taky musela orálně uspokojovat. Nesnášela jsem to. To bylo to nejodpornější, co jsem musela dělat. Někdy jsem měla pocit, že se pozvracím nebo udusím.

Z deníku matky:

23. 2. 1996

Zuzka se zase trochu zlepšila ve škole. Měří 146 cm a váží 33 kg. Pořád ji pobolívá břicho, občas už krvácí z kačenky. Že by to byly měsíčky? Miloš vzal Zuzku ke známé – gynekoložce, aby se na ni koukla. Zuzka se bránila, že s ním nikam nepůjde, ale neměla šanci se z toho vykrotit. Gynekologicky je to prý dobré, na měsíčky to taky nevypadá. Víc mi k tomu neřekl. Ukončil to tím, že je v pořádku, ať už neotravuju. Tak nevím.

Když jsem dospívala, máma mě k němu nastrčila, aby se podíval na mé přirození a prsa. Dělalá snad, že to vidí poprvé v životě, nebo co? Jako matka možná ano. Byla tím úplně nadšená, unesená, jako by viděla zázrak. Alespoň mi to tenkrát tak přišlo. Bylo to tak ponižující, taková potupa!

Vždy když se blížil večer, narůstaly ve mně obavy. Čekala jsem s hrůzou, kdy za mnou vleze a bude mě zneužívat. Když měl slabší chvílku, stále mi vykládal, že jsem jeho malá holčička a že přečívím, že mě má rád, že to všechno dělá z lásky. A že až máma umře, vezme si mě a budeme mít spoustu dětí. Budu se prý starat o sestry. Postaví mi dům a nebudu muset na školu. Že budu u něj pracovat jako sekretářka. Nemohla jsem to pochopit a dodnes mi to vrtá hlavou. Bylo mi jedenáct let... A mamka měla podle něj umřít?!? Snad ji nechce zabít, strachovala jsem se. Hrozně se mi zhnusil. Přestávala jsem mu dávat pusku na dobrou noc. Vyhýbala jsem se mu. Vynucoval si ten polibek a nešlo se mu vyhnout.

Když už jsem nechtěla dělat, co po mně chtěl a co se mi nelíbilo, byl zlý. Lezl mi do koupelny, jako úchyl si prohlížel mé tělo a snažil se přitáhnout mě k sobě. Když jsem se bránila, zmlátil mě, držel mě za vlasy a chtěl, abych ho políbila mezi nohy. Jednou v zimě jsem nechtěla uspokojit jeho erotické choutky a on mě zavřel v noční košili na střechu. Okno nešlo otevřít a mně byla velká zima. Poprvé jsem zapřemýšlela o sebevraždě a chtěla skočit dolů ze střechy. Byl tak silný mráz, až mě to bolelo. Nakonec se slitoval a pustil mě dovnitř.

Byla jsem často nemocná a opět hodně v nemocnici. Jenže někdy jsem si ublížila schválně, pořezala si ruce, abych se tam dostala a utekla z domova. Dělal jsem všechno pro to, abych nemusela domů. Byla jsem z otčíma tak vystrašená, že jsem se ani ve škole nemohla soustředit. Přemýšlela jsem jen o tom, co bude doma, až přijdu a střetnu se s ním.

Z deníku matky:

2. 10. 1997

Dnes mi volali ze školy, ať si pro Zuzanku přijdu, že je jí špatně, zvrací a svěřila se jim, že se bojí táty, který se dneska vrací z cest, a proto nechce jít domů. Musela jsem ji spolu s učitelkami dlouho přesvědčovat a uklidňovat, abych ji dotáhla domů. Nechápu, proč tak vyvádí, Miloš je sice přísný a neústupný, ale má Zuzku rád, udělá pro ni první poslední, a ona mu to dělá ještě horší.

Jednou se mě učitelka ptala, proč nejím a jsem tak smutná. A já se rozbřečela a řekla jí, že se moc bojím táty, že se má dnes vrátit domů a že tam nechci. V tu ránu pro mě přijela máma a já protestovala, že domů nepůjdu, ale po dlouhém přemlouvání mě

zlomily a já s mámou odešla. Šly jsme rovnou k autu, kde byl on. Cítila jsem zradu. Nechtěla jsem s ním jet, nechtěla jsem být ani v kontaktu s ním, chtěla jsem jít pěšky, ale máma se ho natolik bála, že prostě neměla odvalu mu ani oznámit, že jdeme pěšky. Podíval se na mě takovým hnusným pohledem, jako by chtěl říct: „Počkej, jaký bude doma tanec,“ jak vždycky říkával. No, a jelo se.

Pořád mě jen hlídal. Věděl, kam jdu, kde jsem, věděl o každém mém kroku, bylo to hrozné. Báł se, abych někde něco nepověděla, proto mě tak šíleně sledoval? Nevím.

Z deníku matky:

24. 6. 1997

Zuzka teď dlouho marodila, až po konferenci šla do školy. Bylo jí špatně už dřív, ale ona to tajila, nemohla jsem ji udržet doma. Chodila do školy jako nějaký *homeless*. Pořád volné oblečení, až mě to rozčilovalo. Taky jsem si myslela, že už je v pořádku a že zase konečně začala jíst. Vypadala zdravěji a taky trochu přibrala. Docela mě pak šokovalo, když mi volali ze školy, že odmítá cvičit, a upozorňovali mě, že nechodí na obědy, a jestli prý o tom vím.

25. 6. 1997

Dnes se Miloš vydal za Zuzkou, zkontrolovat, zda jí. Dlouho se nevraceli domů, a tak jsem měla obavy, jestli zase něco nevyvedla. Když konečně dorazili, Zuzka plakala a mě málem probodla pohledem a utíkala rovnou do pokoje. Miloš celý našťvaný, že zase nic nesnědla. Chtěla jsem jít za ní a promluvit s ní, ale ona byla někde schovaná. Ptala jsem se opatrně, co se stalo, a Miloš řekl, že jí začala téct z nosu krev, když jí dal facku. Došla mu trpělivost, protože Zuzka protestovala a nechtěla nastoupit do auta, že půjde domů

radši pěšky a sama. Víš, že Zuzana přehání, vždyť je to lhářka od narození, dodal. Pak uhodil mě, že je to moje vina, jaký z ní je spratek, ať vypadnu, že si to s ní ještě vyřídí. Je mi Zuzanky líto. Nevím, proč je Miloš takový. Je dobře, že je přísný, ale nemusí to přehánět. Zuzanka je moje statečná holčička, ona to všechno zvládne, mám ji moc ráda.

Na tento den si moc dobře vzpomínám. Otčím za mnou přijel až do školní jídelny. Popadla mě panická hrůza, když jsem ho tam uviděla mezi dveřmi. V tu chvíli jsem vypadala jako blázen. Odskočila jsem od stolu a schovala se za sloup, přičemž na mě všichni zírali. Pak jsem obtěžovala nějakou učitelku u oběda, že je tu táta a že nevím, co mám dělat. Tomu mizerovi jsem ještě tenkrát říkala táto. Uklidňovala mě, abych se nebála, že to bude dobré. Tak jsem odevzdaně šla, co mi vlastně zbývalo. Chytil mě a táhl do auta. Prosila jsem ho, aby mě nechal jít pěšky, že chci ještě chvíli být s kamarádkou, ale zavlekl mě do auta a odjeli jsme ke „strejdovi“. To byl kamarád otčíma. Tam jsem musela uspokojit i jeho a dostala jsem facku, protože jsem protestovala. Spustila se mi krev z nosu, takže jsem domů dorazila s tričkem od krve. Doma jsem utíkala rovnou do pokoje, kde jsem se schovávala v peřináku. Byl to takový můj úkryt. Mámu jsem nenáviděla, vůbec mě nechtěla vyslechnout. Když jsem jí zkoušela říct něco o tom, jak se bojím, nechtěla mě pochopit. Zdálo se mi, že je jí to jedno. Nechtěla slyšet, když jsem jí potichoučku šeptala, že za ním nechci jít, pořád mě k němu vlekla. Prosila jsem ji, ať od něj utečeme, dokonce jsem jí vyhrožovala, že uteču já a nikdy se už nevrátím. Ale máma mě zase prosila, ať to vydržím, že se to změní. Říkávala: „Zuzanko, to bude dobré, jsi statečná holka, nechceš přece, aby se mi něco stalo...“ No, nechtěla jsem, samozřejmě. Stačilo mi, když jsem ji viděla zraněnou od něho, jak ji bije a ona pláče. Nejhorší okamžik byl, když jsem musela klečet na struhadle

na prahu, s nataženýma rukama a na nich položenou vařečkou, která nesměla spadnout, jinak jsem s ní dostala. Musela jsem se koukat, jak mámě roztrhal noční košili a znásilňoval ji. Ona na mě koukala a já brečela, chtěla jsem jí pomoci, ale nemohla jsem. Bála jsem se, že mi to taky udělá. Vyčítala jsem si to. Ale na druhou stranu nerozumím jedné věci. Máma vždycky říkala, že kdyby se nám něco stalo, tak vezme pušku a tomu parchantovi ustřelí to, co má mezi nohama. Tak jak je sakra možné, že to všechno dopustila a dělala, že to nevidí?! Je to proto, že měla veliký strach? Ale o koho? O sebe? Nebo snad o nás? Nebo se bála, že by nás sama neuživila? Těžko říct.

Z deníku matky:

3. 10.

Vezli jsme Zuzku do nemocnice, pořezala si ruce. Já už to asi nevydržím, už nevím, co s ní mám dělat. Ona nám snad nikdy nepřestane komplikovat život. Svět se netočí jen kolem ní. Mám i holky a zatím nedělám nic jiného, než že se Zuzanou lítám po doktorech. Musela jsem s ní i k psychologovi, ale jak se to Miloš dozvěděl, zakázal to. Našla jsem psychologa i sobě, už ani nevím, čím jsem, moc mě to vyčerpává. Proč nás tak trápí? Po ošetření rukou jsme jeli domů, kde Zuzka za tohle dostala a má zakázané veškeré kroužky. Zuzka utekla, využila situace, že nikdo nebyl doma. Večer volala Simonina maminka, že je Zuzka u nich, tak jsem pro ni šla. Cestou jsem zjistila, že je Zuzana nejspíš těhotná. Říkala jsem si, že s ní není něco v pořádku, ale tohle mě teda vážně nenapadlo. Nejdřív jsem myslela, že zase lže, aby udělala tátovi ze života peklo a mně taky. Ona totiž pořád lže a lže. Někdy si říkám, že patří do blázince a jestli by to nebylo pro nás nakonec lepší. Asi si neuvědomuje, jak

všem ubližuje, a teď tohle. Co budu dělat? Milošovi to říct nemůžu. Jenže to nezamaskujeme. To je malér. Určitě to má s tím Petrem, co za ní chodí. Jsou věčně v lese, co tam asi tak dělají? Vždyť je jí teprve třináct. Za tohle mě zavřou, že jsem ji neuhlídala. Bojím se, co udělá Miloš, až se to dozví.

5. 10.

Řekla jsem mu to a on se málem zbláznil, jako by dostal infarkt. Byl úplně nepřičetný. Nakonec vzal Zuzku a odjel s ní k té své známé gynekoložce, kde už Zuzka jednou byla. Ta potvrdila, že je těhotná. Miloš vymyslel plán. Zuzce zakázal chodit do školy a já tam stále volala, že je nemocná. Rodit bude někde jinde, aby to nikdo nezjistil. To dítě si taky nemůžeme nechat. On prý, ať se o to nestarám.

Kdybych nečetla máminy zápisky, vůbec bych netušila, že bych kdy ve třinácti letech čekala dítě. Opravdu si to nepamatuju. Jak je to možné, že si to nepamatuju, takovou věc si přece musím pamatovat... Copak jen tak odešla z hlavy? Ano, je pravda, že jsem nosila volné oblečení, protože jsem se styděla za prsa, která sice nebyla velká, ale nechtěla jsem je mít. Na břicho jsem si stěžovala, že je nějak větší, ale v životě by mě nenapadlo, že by to mohlo být těhotenstvím. Ve škole jsem necvičila, nechtěla jsem, protože mi nebylo dobře. Byla jsem taková nějaká bolavá a hlavně jsem se nechtěla převlékat.

Ano, musím přiznat, že jsem mámě tehdy cestou domů opravdu řekla, že jsem asi těhotná. Prostě to ze mě vypadlo, až jsem byla sama překvapená. Zalhala jsem, protože jsem nechtěla domů. Myslela jsem, že se díky tomu nebudu muset nikdy vrátit domů a navíc to byl asi nějaký další signál SOS, aby někdo konečně zjistil, co se doma děje. Ovšem šok pro mě nyní po letech byl, když

jsem četla mámin deník a v něm, že jsem opravdu byla těhotná. To přece není možné! Vždyť jsem si to jen vymyslela. Dalším důvodem k pochybám je to, že mě sice otčím zneužíval a znásilňoval, ale většinou análně a orálně, zatímco do přirození mi strkal jiné věci, hlavně prsty. Zkrátka, dával si pořádný pozor, tolik rozumu ještě měl... Tak je to všechno ještě záhadnější – prostě si myslím, že není možné, abych otěhotněla. Zároveň si ale vybavuji, jak mě jednoho dne šíleně bolelo břicho, myslela jsem, že to nepřežiju. Nasedla jsem do auta a jeli jsme někam, prý k doktorce. Otčím mě vytáhl z auta, a když uviděl sedačku od krve, dal mi facku. Pak si pamatuji jen moc hodnou paní, která na mě mluvila, hladila mě, uklidňovala. Já brečela a na mou duši myslela, že umírám nebo co. To se nedalo vydržet... Pak mi píchla nějakou injekci a pak už mám okno. Potom už si vzpomínám jen na to, jak jsem strašně moc chtěla chodit do školy.

Byla jsem dlouho doma nemocná a máma si neustále vymýšlela nějaké omluvenky, proč nechodím do školy. Nic víc si prostě nepamatuji a nevzpomenu si, ani kdybych se stavěla na hlavu. Třeba mi jako vždycky něco namluvili, abych tomu uvěřila, tak jako jsem začala věřit tomu, že jsem vážně nemocná, blázen a lhářka a vše si vymýšlím a ubližuji svým chováním rodině. Možná to dělali proto, aby se ze mě opravdu stal blázen, kterému nikdo nesmí věřit. Mohla jsem také být omámená z té šťávy, co mi otčím dával pít, prý aby mi nebylo špatně a aby mě to nebolelo. Vždy jsem po ní bývala otupělá a spoustu věcí si nepamatovala. Kolikrát jsem skutečně nevěděla, co se mnou dělal, jen jsem se pak nějak probrala, všechno mě bolelo a byla jsem taková jako opilá. Bohužel, už se to asi nikdy nedovím. Možná to zůstane navždy tajemstvím a mé vzpomínky na to zůstanou jen jakýmsi obrazem. Smutné je, že se nemůžu dozvědět pravdu, ale v podstatě ji radši ani vědět nechci...

Z deníku matky:

20. 12.

Zuzka je moc nešťastná, že nemůže ven a musí trčet doma. Pořád dokola říká, že to dítě nechce, ať s tím něco udělám, ať jí ho už vyndají, že je to ostuda, a dokonce se mi omlouvala, že to takhle nechtěla, že chce radši umřít. Pořád vyseďává na střeše, kde má okno svého pokoje. Skoro nahá tam mrzne ve sněhu a klepe se zimou a křičí, ať jdu pryč, je úplně hysterická, křičí na celé kolo prosím, prosím, prosím, asi jí už opravdu přeskočilo. Je to hrozné, protože vypadám jako krkavčí matka, když nechám dítě na střeše, ale já s ní nic nezmůžu. Sousedí jsou z toho na větvi, ale co mám dělat? Snad neskočí, musím doufat.

Kdybych skutečně čekala dítě, tak by bylo buď otčímovo, nebo jednoho z těch chlapů z pudy, kam mě otčím posílal vždy, když jsem byla neposlušná holčička. O to byl agresivnější. Půda byla nejhorší prokletí mého dětství. Příšerná noční můra, o které bych dodnes raději věřila, že je to jen zlý sen. Strašný pocit, když jste přivázaní a nemůžete dělat vůbec nic... Ani se bránit, prostě vůbec nic. Máte strach a říkáte si, ať to prosím nebolí, ať už to skončí... ať si to rozmyslí a pustí vás. A když už to nebolí, tak je to slizký a musíte držet a vydržet všechno a dělat vše, co se po vás chce, jinak je to horší a horší. Jako nějaký trest za to, že jsem nebyla poslušná. Bylo by lepší být zmlácená než přivázaná, protože máte větší šanci se bránit, alespoň se o to pokusit a necítit to příšerné ponížení před těma chlapama, co tam byli a ještě se tak debilně tvářili a smáli se... Nenávidím je, nesnáším to všechno...! Ten hnusný odporný sex a vše kolem!!! Půda byla trestem za to, když jsem odmítala udělat, co po mně otčím chtěl. Abych si zapamatovala, jak se mám k němu chovat. Už to nebyla jakási